

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121343004
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121343004.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej G. X.P., narodenej XX. J. XXXX, S., R. XX, o zaplatenie 8.037 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 10Csp/140/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. júla 2023 sp. zn. 11CoCsp/13/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. marca 2023 č. k. 10Csp/140/2021-246 (v poradí druhým; pozn.) zamietol žalobu a žalovanej voči žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

1.1. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 8.037 eur s príslušenstvom. Právny predchodca žalobcu - spoločnosť OTP Banka Slovensko, a.s. a žalovaná uzatvorili dňa 23. 10. 2017 zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 8.090 eur žalovanej; tieto sa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach po 109,92 eura; splatnosť poslednej splátky bola dojednaná na deň 16. 10. 2025. Tým, že žalovaná neplnila splátky v stanovených termínoch, porušila zo zmluvy vyplývajúce povinnosti, v dôsledku čoho pristúpil žalobca podaním zo dňa 05. 06. 2019 k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Spoločnosť OTB Banka Slovensko, a.s. ako postupca a žalobca uzatvorili dňa 08. 10. 2020 zmluvu o postúpení pohľadávky; v čase postúpenia pohľadávky bola žalovaná napriek písomnej výzve postupcu nepretržite v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní; ani po postúpení pohľadávky žalovaná žiadnu úhradu nevykonala.

1.2. Žalobca na výzvu súdu prvej inštancie na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie s ohľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. 10. 2022 reagoval tvrdením, že judikatúra najvyššieho súdu je ustálená v názore, že za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona č.

483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“) je možné považovať aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie; vyjadril presvedčenie, že výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 26. 02. 2019 (Posledná výzva pred zosplatnením) ako aj zo dňa 05. 06. 2019 (Vyhlásenie úveru za predčasne splatný) sú relevantnými výzvami podľa § 92 ods. 8 ZoB, a teda postupca bol oprávnený postúpiť pohľadávku. Pri opätovnom prejednaní veci sa súd prvej inštancie spravoval právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. 10. 2022, v zmysle ktorého „obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách.“. Žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky zaslal žalovanej výzvu na splatenie splatného dlhu a táto zostala napriek tomu v omeškaní s plnením dlhu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Okresný súd s poukazom na závery najvyššieho súdu konštatoval, že takouto výzvou nebola ani posledná výzva pred zosplatnením zo dňa 26. 02. 2019, ani listina označená ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ zo dňa 05. 06. 2019, a to napriek tomu, že obsahuje aj upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky na inú osobu; v čase mimoriadneho zosplatnenia nebola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu splatná, zároveň ním zaslaná listina neobsahovala lehotu na splnenie povinnosti zaplatiť dlžnú sumu. V dôsledku neplatného postúpenia pohľadávky mal súd prvej inštancie za to, že žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou, preto žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu. Keďže žalobu zamietol, úspešnou stranou bola žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi; tejto však v konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej súd ich náhradu nepriznal.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. júla 2023 sp. zn. 11CoCsp/13/2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj konanie, ktoré vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo. Súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, náležite zistil skutkový stav, dospel k správne právnemu záveru a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom (prvého v poradí) okresný súd náležitým spôsobom doplnil dokazovanie postupujúci podľa pokynov odvolacieho súdu; vyzval žalobcu na preukázanie posúdenia schopnosti spotrebiteľky splácať úver, obsah zmluvy o úvere preskúmal v intenciách ustanovenia § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch; navyše prihliadol na aktuálnu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Z predloženého spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie postupujúci v intenciách záverov najvyššieho súdu vyzval žalobcu na predloženie samostatnej výzvy banky klientovi realizovanej podľa § 92 ods. 8 ZoB; túto žalobca nepredložil, na výzvu okresného súdu reagoval poukazom na skoršiu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako aj všeobecných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorej bolo možné za výzvu podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB považovať aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že jeho obsahom bola výzva dlžníkovi na zaplatenie.

2.2. Námietka žalobcu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 2Cdo/266/2020 posudzoval diametrálne odlišný prípad, kedy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky neobsahovalo výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, neobstojí. Hoci žalobca dôvodil, že v prejednávanej veci listina označená ako Výzva úveru za predčasne splatný obsahovala výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, odvolací súd zastáva názor, že primárne je predmetom tejto listiny oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný, ktorá skutočnosť mala za následok stratu možnosti splácať úver v mesačných splátkach; výlučne v tejto súvislosti bola žalovaná oboznámená s výškou dlžnej sumy a vyzvaná na jej úhradu; pre prípad nesplnenia si danej povinnosti banka žalovaná upovedomila, že využije všetky práva vyplývajúce jej zo zmluvy, resp. z právnych predpisov na uspokojenie svojej pohľadávky, a to predajom založenej nehnuteľnosti na dražbe, príp. súdnym vymáhaním alebo iným spôsobom uspokojenia pohľadávky banky vrátane jej postúpenia na inú osobu. Úkon realizovaný právnym predchodcom žalobcu (oznámenie o mimoriadnom zosplatnení úveru) však nie je možné označiť za

úkon spôsobilý vyvolať u žalovanej vedomosť o možnosti postúpenia pohľadávky banky (hoci aj) na nebankový subjekt podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (ktorým postupom by súčasne mohlo dôjsť k prelomeniu ochrany bankového tajomstva), a to aj vzhľadom na dovolací súdom konštatovaný záver, že „...obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.“. Na základe vyššie uvedeného krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, a to aj v závislom výroku o trovách konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Navrhoval, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola ustálená vyriešená - a to výkladu ust. § 92 ods. 8 ZoB v otázke, či výzva banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB musí mať výlučnú a samostatnú písomnú formu. Poukázal na rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 03. 2022, sp. zn. 2Cdo/266/2020, rozhodnutia so sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023 a sp. zn. 7Cdo/191/2021 z 30. 06. 2022, ako aj viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. Postupca žalovaného na splnenie jeho omeškaného záväzku opakovane vyzval - výzvou zo dňa 26. 02. 2019 (ku ktorej predložil žalobca neprevzatú obálku preukazujúcu doručovanie), ako aj výzvou zo dňa 05. 06. 2019 označenou ako „Vyhlasenie úveru za predčasne splatný“ (ku ktorej predložil žalobca neprevzatú obálku preukazujúcu doručovanie). Preto možno uzavrieť, že v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Z hľadiska obsahu podania zo dňa 05. 06. 2019 možno podľa názoru žalobcu právne nesporne uzavrieť, že v tomto podaní sa nachádzajú najmenej dva právne úkony postupcu. Okrem jedného právneho úkonu postupcu - oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úverovej zmluvy je v podaní zachytený aj druhý úkon, a to konkrétne výzva na zaplatenie dlžnej sumy. Žalobca zastáva názor, že postupcovi žiadny zákon nezakazuje spísať do jednej listiny aj dva právne úkony (zložený právny úkon). Nejedná sa pritom o ničím výnimočný jav (porovnaj akúkoľvek zmluvu). Žalobca ďalej zastáva názor, že v prípade splnenia ostatných podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB (omeškanie dlhšie ako 90 dní bolo splnené od doručenia každého z vyššie uvedených podaní žalovanému) je možné takto koncipované podanie postupcu považovať aj za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko všetky zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky boli splnené. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitých podmienok jej samostatnej formy) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkolvek časti peňažného záväzku klienta.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť podaného dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP v dovolaní

namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia výkladu ust. § 92 ods. 8 ZoB v otázke, či výzva banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB musí mať výlučnú a samostatnú písomnú formu.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Otázka výkladu ust. § 92 ods. 8 ZoB, či výzva banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB musí mať výlučnú a samostatnú písomnú formu, je právnou otázkou, od ktorej v danom prípade záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Táto otázka bola predmetom posudzovania vo viacerých rozhodnutiach dovolacieho súdu, ktoré pri jej riešení dospeli k čiastočne odlišným záverom, preto vznikla potreba vyriešenia tejto otázky veľkým senátom občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

11. Podľa rozsudku Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025 ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.

11.1. Veľký senát v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že prevažne rozhodovacia prax dovolacieho súdu (senátov 2C, 4C a aj 8C) zastáva názor, že „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Predmetnou výzvou nemôže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný“. Takýto výklad je podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach (ktorý vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán) a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka. Možno k nemu dospieť tak gramatickým (jazykovým) ako aj systematickým výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a tiež so zreteľom na zmysel právnej normy. Predmetné ustanovenie poskytuje ochranu klientom banky (a teda aj spotrebiteľom). Jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (viď úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade realizovať kroky predpokladané v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda musí predovšetkým platne zosplatiť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu“ spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje za akých podmienok môže banka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky; ide o kumulatívne podmienky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na

uplatnenie tohto práva. Naproti tomu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má postavenie lex specialis k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok pre postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone alebo by jednotlivé ustanovenia prepojil odkazom. Na podporu zhora uvedeného/prezentovaného výkladu najvyšší súd poukazuje aj na svoju doterajšiu (už citovanú) judikatúru v zmysle ktorej „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon (R 60/2018)“.

11.2. Napokon aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď uznesenie z 20 júna 2018 č.k. IV. ÚS 371/2018-43) taká interpretácia spotrebiteľskej legislatívy, ktorá akcentuje princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa a ochranu zmluvnej spravodlivosti je aj v súlade s požiadavkou stanovenou v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemožno ju hodnotiť ako interpretáciu, ktorá ide nad rámec zákona. Logicky v súvislosti s predmetným výkladom sa vynára aj otázka, aké náležitosti by mali byť obsahom výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru veľkého senátu najvyššieho súdu, obsahom výzvy banky podľa ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu, s upovedomením že tak môže učiniť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora.

11.3. V už skôr prijatom rozhodnutí zo dňa 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020 (publikovaného v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súd Slovenskej republiky pod č. 6/2022) najvyšší súd zvýraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti (vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; vecná legitímácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní - pozn.); dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

12. Právne posúdenie rozhodujúcej právnej otázky odvolacím súdom bolo plne v súlade s vyššie citovaným záverom veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobca v konaní nepredložil samostatnú, osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní s plnením peňažného záväzku v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, pričom odvolací súd vecne správne posúdil, že za takúto samostatnú, osobitnú výzvu nemožno považovať žalobcom predloženú výzvu z 05. 06. 2019, ktorej predmetom bolo vyhlásenie úveru za predčasne splatný, a ani výzvu z 26. 02. 2019, ktorá bola výzvou pred zosplatnením v zmysle § 53 ods. 9 OZ.

13. Dovolací súd na podklade vyššie uvedeného uzatvára, že pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej v danej veci záviselo rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, robí tak neopodstatnene. Dovolací súd, poznajúc svoju vlastnú judikatúru, zároveň nezistil, že by v danej veci išlo o naplnenie niektorého z dovolacích dôvodov v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) resp. písm. c) v spojení s § 432 CSP. Dovolanie v posudzovanej veci preto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

14. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, žalovanej žiadne preukázateľné trovy dovolacieho konania nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.